

Dosarul nr. 2ra-1464/2021

Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Centru (jud. N.Mazur)

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud. A.Panov, L.Pruteanu, I.Țurcan)

ÎNCHEIERE

13 octombrie 2021

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Svetlana Filincova
Galina Stratulat
Iurie Bejenaru

examinând admisibilitatea recursului declarat de Anna Borș,
în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Anna Borș
împotriva Societății pe Acțiuni „JLC” cu privire la anularea ordinului de
concediere, încasarea compensației bănești în mărime de 3 salarii medii lunare în
locul restabilirii în funcție, încasarea salariului pentru absență forțată de la muncă,
cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei din 25 mai 2021 a Curții de Apel Chișinău,

c o n s t a t ă :

La 03 septembrie 2020, Anna Borș a depus cerere de chemare în judecată
împotriva Societății pe Acțiuni „JLC” cu privire la anularea ordinului de
concediere, încasarea compensației bănești în mărime de 3 salarii medii lunare în
locul restabilirii în funcție, încasarea salariului pentru absență forțată de la muncă,
cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii reclamanta Anna Borș a indicat că la data de 17
octombrie 2019 a fost angajată la întreprinderea SA „JLC” în calitate de dispecer
cu un salariu de 5 750 lei.

A relatat că la data de 06 iunie 2020, în temeiul art.86 alin. (1) lit. y) din
Codul muncii fără a fi preavizată în conformitate cu pct.20 a contractului
individual de muncă, i s-a adus la cunoștință ordinul de concediere.

A indicat că consideră ordinul de concediere ca fiind ilegal deoarece
contravine pct.20 din contractul individual de muncă fiind emis fără respectarea
termenului de preavizare de două luni de zile.

A solicitat Anna Borș anularea ordinului de concediere nr.719 din 03 iunie
2020 emis de SA „JLC” privind eliberarea ei din funcția de dispecer, încasarea
din contul SA „JLC” în beneficiul Annei Borș a compensației bănești în mărime
de 3 salarii medii lunare în locul restabilirii în funcție și încasarea din contul SA
„JLC” a salariului pentru absență forțată de la muncă cu începere de la data de
04 iunie 2020 până la anularea ordinului, reieșind din salariul de 6250 lei lunar,
compensarea cheltuielilor de judecată.

La data de 15 septembrie 2020, reclamanta și-a concretizat cerințele din acțiune, solicitând suplimentar achitarea diferenței de 2875 lei dintre salariul prevăzut în contractul individual de muncă de 5750 lei și salariul de 4600 lei – achitat pentru o perioadă de trei luni, achitarea în beneficiul Annei Borș a sumei de 800 lei pentru două zile lucrătoare pentru perioada când a înlocuit colega sa de lucru, schimbându-i-se graficul de lucru, în loc de 2/2 zile la lucrul de fiecare zi, achitarea sumei de 9600 lei cu titlu de înlesniri prevăzute de legislație ca persoană încadrată în grad cu dizabilitate accentuat activând 40 de ore pe săptămână, deși ar fi trebuit să activeze 30 de ore.

Ulterior, la data de 18 septembrie 2020, reclamanta și-a concretizat cerințele din acțiune, majorând cuantumul pretențiilor, în final solicitând: - anularea ordinului de concediere nr.719 din 03.06.2020 emis de SA „JLC”, încasarea în mod forțat de la SA „JLC” în folosul Annei Borș a despăgubirii pe întreaga perioadă de absență forțată de la muncă cu începere de la 04.06.2020 până la data anulării ordinului de eliberare, reieșind din mărimea salariului de 6250 lei lunar, încasarea în mod forțat de la SA „JLC” în folosul Annei Borș a compensației în locul restabilirii la locul de muncă în mărime de 3 salarii medii lunare, - încasarea în mod forțat de la SA „JLC” în folosul Annei Borș a sumei de 2875 lei - diferența între salariul stipulat în contract de 5750 lei și salariul de 4600 lei achitat pentru o perioadă de trei luni, - încasarea în mod forțat de la SA „JLC” în folosul Annei Borș a sumei de 832 lei pentru munca prestată suplimentar la înlocuirea salariatului aflat în concediu anual și sumei de 9924 lei pentru munca efectuată peste norma minimă stabilită pentru persoanele cu dezabilități, compensarea cheltuielilor de judecată.

Prin hotărârea din 28 septembrie 2020 a Judecătorei Chișinău, sediul Centru acțiunea a fost admisă parțial.

S-a anulat ordinul emis de SA „JLC” nr. 719 din 03.06.2020 privind eliberarea Annei Borș din funcția de dispecer. S-a încasat de la SA „JLC” în beneficiul Annei Borș în locul restabilirii la locul de muncă o compensație bănească în mărime de 3 salarii medii lunare. S-a încasat de la SA „JLC” în beneficiul Annei Borș salariul pentru lipsa forțată de la muncă începând cu 04.06.2020 și pînă la anularea ordinului de concediere, reeșind din salariul lunar de 6250 lei și înlesnirile prevăzute de legislație ca persoană cu dezabilități pe toată perioada de activitate, ținându-se cont de achitățile efectuate și reținerile legale necesare. S-a încasat de la SA „JLC” în beneficiul Annei Borș cheltuielile de asistență juridică în sumă de 3000 lei. În rest acțiunea sa respins ca neîntemeiată. S-a încasat de la SA „JLC” în beneficiul statului taxa de stat în mărime de 1500 lei.

Prin decizia din 25 mai 2021 a Curții de Apel Chișinău s-a admis apelul declarat de SA „JLC”, s-a casat hotărârea din 28 septembrie 2020 a Judecătorei Chișinău, sediul Centru și s-a emis o nouă hotărâre de respingere integrală a acțiunii.

Pentru a decide astfel, instanța de apel a invocat că Anna Borș a atins vârsta de pensionare, fapt ce rezultă din copia buletinului de identitate anexat la materialele cauzei, potrivit căreia aceasta este născută la data de XXXXX.

În acest sens, instanța de apel a reiterat dispozițiile art.86 alin.(1) lit.y1) din Codul muncii, potrivit căror angajatorul este în drept să concedieze salariatul și

să desfacă din inițiativa sa contractul individual de muncă pe durată nedeterminată, precum și a celui pe durată determinată care deține statut de pensionar pentru limită de vârstă.

Instanța de apel a respins argumentul Annei Borș precum că nu a fost respectată preavizarea în conformitate cu prevederile pct.20 din contractul individual de muncă în condițiile în care acestea nu sunt aplicabile prezentului litigiu, or, pct.20 din contract prevede necesitatea preavizării cu titlu de excepție în cazul modificării unilaterale de către angajator a prezentului contract, or, la caz contractul a fost încetat.

Mai mult, potrivit art.184 alin. (3) din Codul muncii (în redacția în vigoare la momentul constituirii raportului juridic litigios) în temeiul cărora instanța de fond și-a argumentat necesitatea preavizării, la încetarea contractului individual de muncă ca urmare a încălcării de către salariat a obligațiilor sale de muncă (art.86 alin.(1) lit. g)-k), m), o)-r)), preavizarea nu este obligatorie.

Respectiv, obligația angajatorului de preavizare a angajaților despre intenția de a desface contractul individual de muncă încheiat pe o durată nedeterminată pe motivul deținerii de către salariat a statutului de pensionar pentru limită de vârstă (art. 86 alin.(1) lit. y)1) a fost inserată la art.184 din Codul muncii prin Legea nr.115/2020 și este aplicabilă începând cu 31 august 2020.

Astfel, dat fiind că obligațiile impuse de legislator nu sunt retroactive, nu poate fi pusă în sarcina angajatorului necesitatea preavizării salariatei.

Potrivit prevederile art.90 alin (4) din Codul muncii, în locul restabilirii la locul de muncă, părțile pot încheia o tranzacție de împăcare, iar în caz de litigiu – instanța de judecată poate încasa de la angajator, cu acordul salariatului, în beneficiul acestuia, o compensație suplimentară la sumele indicate la alin.(2) în mărime de cel puțin 3 salarii medii lunare ale salariatului.

Astfel, în condițiile în care nu s-a stabilit concedierea ilegală a salariatei, sunt neîntemeiate și cerințele subsecvente formulate de către Anna Borș privind încasarea compensației bănești în mărime de 3 salarii medii lunare, or cerința auxiliară poartă soarta cerinței de bază.

La 10 august 2021, Anna Borș a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel și menținerea hotărârii primei instanțe.

În motivarea recursului s-a indicat că soluția instanței de apel în sensul adoptat rezultată din interpretarea greșită a prevederilor legale ce guvernează raportul juridic litigios și circumstanțele probatorii ale dosarului.

Mai mult ca atât, a invocat că, instanța de apel urma să rețină faptul că la momentul angajării, Anna Borș deținea statutul de pensionară și statutul de persoană cu dizabiliate și deși angajatul avea opțiunea de a încheia contract pe o perioadă determinată, a optat pentru angajarea pe perioada fără termen, în acest sens recurența a obținut toate garanțiile oferite de legiuitor, or în caz contrar ar fi un tratament discriminatoriu.

Consideră recurența că instanța de apel a ignorat prevederile art.5 Codul muncii și a interpretat eronat prevederile art.86, art.184 Codul muncii.

Conform art.434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Cu referire la termenul de depunere a recursului, instanța de recurs menționează că Curtea de Apel Chișinău a pronunțat dispozitivul deciziei la 25 mai 2021 și expediat participanților la proces la 21 iunie 2021 (f.d.120).

Prin urmare, cererea de recurs declarată la 10 august 2021, se consideră depusă în termenul prevăzut de art.434 din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art.439 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Prin notificarea din 02 septembrie 2021, Curtea Supremă de Justiție în conformitate cu art. 439 alin. (2) CPC a expediat intimatei copia recursului și a înștiințat despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Examinând temeiurile recursului completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

În conformitate cu art.432 alin. (1) din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Dat fiind faptul că temeiurile de declarare a recursului împotriva deciziei curții de apel, prin prisma prevederilor secțiunii a 2-a a capitolului XXXVIII al din Codul de procedură civilă, sunt strict delimitate de art. 432, Completul reține că reieșind din prevederile art. 437 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură civilă, în sarcina recurentului este impusă obligația delimitării esenței, temeiului și argumentării acelei/acelor încălcări esențiale și/sau a acelor circumstanțe ce indică la aplicarea eronată a normelor de drept material sau procedural, și care ar dicta necesitatea declarării recursului ca fiind admisibil.

În speță, însă criticile invocate de recurentă nu pot duce la admisibilitatea recursului, or, acestea nu pot fi reținute prin prisma art. 432 din Codul de procedură civilă, în condițiile în care se insistă în mod exclusiv asupra reaprecierii circumstanțelor cauzei, în detrimentul evidențierii ilegalității soluției instanței de apel.

În acest context este de menționat faptul că recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt. Acest fapt denotă caracterul declarativ al recursului, fiind lipsit de esență, care evidențiază simplul fapt al dezacordului recurentului cu soluția dată de instanța de apel, precum și lipsa temeiurilor legale de declarare a recursului, având în vedere faptul că, rolul exclusiv al recursului este de a asigura efectuarea unui control de legalitate a deciziei atacate în baza temeiurilor legale de declarare a recursului strict prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

Abordarea recurenteii, în speță, însă evidențiază în mod clar dezacordul acesteia cu soluția dată de instanța de apel, iar argumentele recursului nu permit identificarea omisiunilor sau erorilor care ar impune declararea acestuia ca fiind admisibil.

Prin prisma jurisprudenței CEDO, recursul trebuie să fie efectiv, adică să fie capabil să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri, trăsătură distinctivă care nu este evidențiată în cererea de recurs declarată de Anna Borș.

Astfel, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată lipsa temeiurilor care ar dicta necesitatea declarării recursului ca fiind admisibil.

În conformitate cu art. 270, 431 alin. (2), art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Recursul declarat de Anna Borș se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Svetlana Filincova

Judecătorii

Galina Stratulat

Iurie Bejenaru